

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 303/2017
10.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Маје Ковачевић-Томић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела утаја из члана 207. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милисава Васића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 1К.756/13 од 25.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 756/16 од 22.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 10.05.2017. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милисава Васића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 1К.756/13 од 25.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 756/16 од 22.09.2016. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници 1К.756/13 од 25.09.2015. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела утаја из члана 207. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци.

Истом пресудом оштећени је упућен да свој имовинскоправни захтев оствари у парници. Окривљени је обавезан да оштећеном накнади трошкове кривичног поступка у износу од 213.000,00 динара, те да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 36.471,37 динара и на име паушала износ од 6.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 756/16 од 22.09.2016. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Милисав Васића и адвоката Милана Гајића, па је потврђена пресуда Основног суда у Лозници 1К.756/13 од 25.09.2015. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Милисав Васић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7) и 11), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине у целости првостепену пресуду, као и пресуду другостепеног суда, те да предмет врати истом првостепеном суду на поновну одлуку, с тим да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем, односно судијом појединцем.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву истиче да се правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на исказу сведока ББ, брата окривљеног, који је у току кривичног поступка, као привилеговани сведок, ускратио сведочење, па самим тим суд није могао засновати пресуду на његовом раније датом исказу.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП били су предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду који је поступао по жалбама бранилаца окривљеног АА изјављеним против пресуде Основног суда у Лозници 1К.756/13 од 25.09.2015. године. Апелациони суд у Новом Саду као другостепени је ценио ове наводе и о истима изнео разлоге на страни 5 пресуде Кж1 756/16 од 22.09.2016. године којом је одбио као неосноване жалбе бранилаца окривљеног, а које разлоге Врховни касациони суд прихвата као правилне, те на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Наиме, како из списка предмета произилази да правноснажна пресуда, у погледу чињенице да оштећени ВВ и сведок ББ нису били у пословном односу, није заснована само на исказу сведока ББ, а из разлога јер је та чињеница утврђена и из исказа оштећеног ВВ и како је, и по оцени Врховног касационог суда, с обзиром на друге изведене доказе очигледно да би и без исказа сведока ББ као незаконито изведеног доказа била донесена иста пресуда, то стога бранилац окривљеног неосновано указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као повреду поступка која је била од апсолутног утицаја на законитост и правилност правноснажне пресуде.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што суштински ову повреду закона образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова. Ово, имајући у виду да истиче да осим исказа наводно оштећеног ВВ нема других доказа из којих би се на несумњив начин утврдило да је окривљени ББ извршио кривично дело утаја из члана 207. став 3. у вези става 1. КЗ за које је оглашен кривим и осуђен, те да није утврђено које је то покретне ствари, на који начин, где и када окривљени присвојио и тиме себи прибавио противправну имовинску корист.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, истицањем да је изрека пресуде неразумљива. Како наведена повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, то је и у овом делу захтев браниоца окривљеног оцењен као недозвољен.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, при чему само формално означава повреду закона због које је подношење захтева

дозвољено окривљеном и цитира законски текст исте, с тим што у образложењу захтева уопште не наводи у чему се ова повреда закона тачно састоји, па је стога и овај разлог недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милисава Васића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић